

Segítségnyújtás

A heti Evangélium és Olvasmány is kitér az egyik, közösségi létünk minőségét meghatározó, cselekvési mintára, a segítségnyújtásra. Izajás próféta szavai így szólnak hozzánk: ***“Oszd meg az éhezővel kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba. Ha mezítelent látsz, öltöztess föl, és ne fordulj el embertársad elől!”***

A szeretet gyakorlásának egyik módja az, hogy meglátjuk a rajtunk és szeretteinken kívül eső világot és benne azokat a hiányállapotokat, amelyek ellen a magunk lehetőségei szerint tehetünk.

Nemrégiben egy tartalmas beszélgetés során érdekes dolog került szóba. Egy számomra kedves ember álláspontjával szembesültem, aki finoman jelezte, hogy meglátása szerint, ha nyilvánosságot kap bármely jócselekedete, a jutalom valahogy evilágon “ragad”, emberi elismerés képében érkezik. Sokat gondolkodtam ezeken a dolgokon, és hálás vagyok azért, mert Isten épp ezen a héten helyezte eléem a vonatkozó igeszakaszokat.

Joggal merül fel a kérdés, hogy mi a helyzet a hiúság csapdájával? Mindannyian tudjuk, hogy a jócselekedetek nem csak azt emelik magasba, akik felé irányulnak, hanem a jótevőt is piedesztálra állítja a világ érzékenyebb, jobbik része. Hogyan hathat jótékonyan személyiségünkre annak elismerése, hogy az, amit cselekszünk értékes és követendő? A kérdések megválaszolásában az ima segít és az, hogy emlékezünk Jézus szavaira, aki azt mondja: ***“Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Lámpát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá rejtse, hanem a lámpatartóra teszik, hogy világítson mindenkinek a házában. Úgy világítson a ti világosságtok az emberek előtt, hogy látva jótetteiteket, magasztalják mennyei Atyátokat!”***

A jót elsősorban tenni, másodsorban terjeszteni kell, a legfontosabb azonban az, hogy mindkettőt Isten dicsőségére. Ha az ember szent feladatként tekint arra, hogy a lehetőségei és eszközei függvényében támogatólag járuljon hozzá ahhoz, hogy a világ jobb legyen, az a szeretet cselekedete. Jézus minden tettelével és megnyilvánulásával az irgalmat hirdette, s mi a nyomában

járunk, amikor belső indíttatásunkat követve, nem dicsőségért és elismerésért, hanem kizárólag az önmagában való jóért tesszük a jót.

A jócselekedetek is úgy terjednek a világban, ahogyan bármi más, ezért ha egy ügy mögé állunk, Isten segítségével megtaláljuk azt a kifejezési formát, amely a jó ügyet helyezi előtérbe. Gondoljunk csak Teréz anya munkásságára vagy Néri Szent Fülöp korának konvencióihoz kevésbé igazodó irgalmasságára és mindazokra az életekre, amelyekre pozitív hatással volt “csak” ennek a két embernek az elhivatottsága.

Vigaszunk és reménységünk, hogy a világban nem csak a rosszban, hanem a jóban is lelhetünk és lelünk is társakra. Hinnünk kell az emberekben, abban, hogy a jó terjesztése és a nehezebb körülmények között élők támogatása nem szűnik meg, nekik pedig el kell hinniük a felőlük nyúló, önzetlen kezek, szeretetteljes tekintetek és cselekedetek láttán, hogy értékesek, hogy van helyük ebben a világban, hisz azért hívott életre mindannyiunkat a Teremtő, mert értékesek és megismételhetetlenek vagyunk. Ne engedjük, hogy ezt bárki elfeledje.